

Imitar Crist: el sentit de la mortificació cristiana

La mortificació, el cilici i la deixuplina, són un mitjà, un camí, no un fi: el sacrifici per amor culmina en un amor ple, sense cap indicati de dolor o tristesa: en Déu mateix, que és Amor, Alegria, Goig, Felicitat, Glòria.

16/05/2006

“Déu és Amor”, afirma Sant Joan en la seva primera carta; i continua: “En

això es va mostrar entre nosaltres l'Amor de Déu: que Déu va enviar el seu Fill unigènit al món, perquè rebéssim per Ell la vida. En això consisteix l'amor: no que nosaltres hàgim estimat Déu, sinó que Ell ens va estimar, i va enviar al seu Fill com a víctima de propiciació pels nostres pecats”.

La gran manifestació de l'amor infinit de Déu per l'home, per cadascuna i cada u, és la passió i mort de Jesucrist a la Creu.

Tornar amor per Amor

És propi d'una persona enamorada i agraïda retornar amor per amor; i l'amor es manifesta amb paraules i amb obres. Com més gran és l'amor, més enceses són les paraules i més generoses i sacrificades les obres.

Per això, els cristians enamorats de tots els temps s'han esforçat per manifestar el seu amor a Déu amb

les paraules (oració) i els fets (sacrifici), responent així a l'amor de Déu manifestat en la seva Paraula (predicació, evangeli, ensenyament) i el seu Sacrifici en la Creu.

Però també és propi de persones enamorades voler assemblar-se al màxim a la persona estimada, seguir de prop els seus passos, respondre de la mateixa forma que l'altre ho ha fet, en la mesura del possible.

Dejuni, abstinència, vigílies, deixuplines i cilicis

Per això, des de l'inici del cristianisme, els qui estimaven Crist es van decantar per aquells sacrificis que s'acostaven més al mateix sacrifici de Crist: al dejuni de Jesús van respondre amb dejuni i abstinència; al seu no tenir "on reclinar el cap" amb vigílies, dormir a terra o sobre jaços i capçals durs; a la seva flagel·lació, amb flagel·lació (deixuplines); a la seva coronació

d'espines, amb cinturons de punxes o similars (cilicis); el “seu Via Crucis”, carregant amb una creu (natzarens), etc.

Tot això amb generositat d'enamorats, i amb la humilitat i la prudència del que sap que deu fins a la seva mateixa vida a aquest amor de Jesús: per això, als mateixos que van imitar i imiten flagel·lació, coronació d'espines o “Via Crucis”, no se'ls va ocórrer ni se'ls ocorre (llevat de pocs exaltats, sempre reprovats per l'Església) clavar-se en una creu amb claus de debò, o posar en perill la seva vida i la seva salut duent a l'extrem aquestes mortificacions corporals.

Sense perill per a la salut

Hi ha hagut molts màrtirs, orgullosos de ser torturats i assassinats per Jesucrist com Ell va morir per nosaltres; però cap sant ha mort o s'ha posat en perill de mort per usar

voluntàriament cilicis o deixuplines, o per dejunar (a diferència, per exemple, d'alguns vaguistes de fam).

Un significatiu exemple: un dels sants més austers i mortificats de tota la història, model de generacions senceres de penitents, Sant Antoni Abad, va morir amb 105 anys d'edat, en una època que l'esperança de vida tot just superava els 20 anys.

La mortificació cristiana: un camí, no un fi

L'amor de Déu i a Déu és, doncs, la raó més profunda i decisiva de qualsevol tipus de sacrifici cristià. Un amor que inclou la consciència dels propis pecats i misèries, i que busca el perdó d'Aquell que va ser flagel·lat, coronat d'espines i crucificat, per a perdonar-nos d'aquests mateixos pecats. Un amor que vol acompanyar, encara que sigui modestament, el dolor de la persona estimada: el dolor

purificador de qui va carregar amb els pecats de tots els homes.

Però el Sacrifici de Jesús culmina en la seva Resurrecció, en la Glòria, en el Cel, en la Felicitat total, definitiva i eterna.

La mortificació, el cilici i la deixuplina, són un mitjà, un camí, no un fi: el sacrifici per amor culmina en un amor ple, sense cap ombra de dolor o tristesa: en Déu mateix, que és Amor, Alegria, Goig, Felicitat, Glòria.

Javier Sesé